

INTERVIEW MET... ERIK NELSON

Wie Erik Nelson (de “k” in zijn voornaam duidt op de Scandinavische roots van zijn vader) ziet basketballen krijgt het beeld van een immer serieus kijkende, nooit lachende center van de Matrixx Magixx op het netvlies. Hij herkent dat beeld direct: “Ik ben zo geconcentreerd, dat ik bijvoorbeeld na een score, meteen weer aan verdedigen denk”. Hij spreekt weliswaar redelijk Nederlands, maar geeft er de voorkeur aan om in het Engels te antwoorden.

33 jaar geleden in Vermont (USA) geboren, ging Erik na de lagere school naar het voortgezet onderwijs. Naast de “gewone” vakken is basketbal een wezenlijk onderdeel van het lesprogramma. Tijdens de vele “basketball-camps” bestaat de mogelijkheid om je te onderscheiden. Vele coaches van de NBA bezoeken die camps in de hoop enkele talenten aan de haak te slaan. Voor de spelers die prof willen worden is het één van de weinige kansen om een plaats te verdienen op een van alle kanten naar basketbal geurende Highschool. Het lukte Erik, en 4 jaar lang “studeerde” hij 2 à 3 uur basketbal per dag. En nog 5 uur andere vakken, maar dat kon je gemakkelijk inpassen in het basketbal.

Op zijn 21e trok hij naar Europa, speelde testwedstrijden in Parijs en Zwolle, en koos uiteindelijk voor een contract in de stad aan de IJssel. Daar bleef hij 2 jaar en vertrok toen voor een heel lang verblijf naar Nijmegen, bij de club die toen nog Eiffeltowers heette. In die jaren is ook zijn grote liefde voor Nijmegen geboren. “Een fantastisch gezellige stad, met een steeds groter wordende schare heerlijke supporters”, aldus Erik. Maar, Eiffeltowers verhuisde naar Den Bosch, en Erik ging mee. Vorig seizoen trok hij terug naar de States en speelde voor Vermont in de ABA. Aan het eind van de competitie verlangde hij toch weer naar Nijmegen en toen er hier vandaan een telefoontje kwam met de vraag of hij in Nijmegen voor de Magixx wilde komen spelen, was het contract snel getekend.

En nu zitten we hier, in de kantine van de Horstacker. Tegenover me een bijzonder innemende man, vriendelijk, rustig en met regelmatig een grote glimlach. Ook een man bij wie je merkt dat zijn gezin het allerbelangrijkste is. En niet te vergeten zijn familie in de States. Als hij daarover spreekt, wordt zijn stem zachter en komt er een weemoedige blik in zijn ogen. Innerlijk verscheurd door een schier onoplosbaar dilemma: zijn grote passie, basketbal spelen in Nijmegen, de leukste stad van Nederland, of, meer dan een oceaan verderop, herenigd zijn met zijn familie en vrienden in Vermont. Toch

professioneel genoeg om achter zijn keuze te gaan staan. Sterker nog, zijn grote droom is om nog twee jaar bij de Magixx te spelen. Hij is realistisch genoeg om te beseffen dat de economische crisis geen boogje om de sport zal maken, en deze ook zal treffen. Aan de andere kant is de huidige onzekerheid over het wel of niet bij de Magixx kunnen blijven spelen, soms niet te verdragen. Gelukkig is hij allesbehalve het type mens dat zich snel gek laat maken: “We zullen wel zien hoe het verder gaat”.

Hij vindt dat de Magixx een goed seizoen spelen. Maar, zo voegt hij er snel aan toe: “We hebben een aantal wedstrijden onverwacht verloren. Er waren wedstrijden bij, waarin bijna niets lukte! Als je naderhand terugkijkt, kun je moeilijk zeggen waar het precies aan lag. Het ging gewoon niet. Ja, en dat is basketbal. Ja, sterker nog, that’s life!”

En toch is hij tevreden. “We hebben een goed team en Michael is een positief ingestelde coach. Over positief gesproken: vergeet vooral onze supporters niet! Die geven ons zoveel energie”.

Als je topsporter bent en 33 jaar oud, begint de toekomst in de “gewone maatschappij” steeds hoger in de top 10 van je gedachten te komen. Erik heeft alles al op een rijtje, en doet daar niet geheimzinnig over: “Ik hoop nog 2 jaar in Nijmegen te blijven, maar daarna gaan we echt terug naar Vermont! Mijn grootste hobby is het maken van video-art. Samen met 2 vrienden in de States zit ik veel online om bestaande video’s over sport, nieuws, show en ga zo maar door te mixen, zodat er een compleet nieuw product ontstaat. Je kunt het een beetje vergelijken met wat jij doet. Van al mijn woorden maak je één nieuw geheel. Het artistieke element in onze producties staat wel centraal. Van deze hobby wil ik straks mijn beroep maken”.

Ook de dagelijkse geneugten des levens laten Erik en zijn vrouw niet aan zich voorbij gaan. Voor een dikke, malse steak met pepersaus mag je ze ’s nachts wakker maken. Doe er dan ook nog maar een biertje van Hertog Jan bij, en je hebt de titel van een nieuwe film “Two happy Americans in Holland”.

Zoals gezegd, uiteindelijk zullen Erik, zijn vrouw en hun 3 kinderen de definitieve reis terug naar Vermont maken. Met voor altijd in hun hart “een dierbaar stukje Nijmegen”. Erik: “Voor de opa’s en oma’s van onze kids zal het de mooiste dag van hun leven worden, als ze hun kleinkinderen voorgoed in de armen kunnen sluiten!” Daar kan ik me alles bij voorstellen!

Het laatste woord is aan Erik: “De hele familie weet dat het mijn grootste wens is om nog 2 jaar in Nijmegen te blijven spelen. En iedereen staat daar dan ook voor 200% achter! Ik wacht met grote spanning af”.

Freddy Klooté

